

'PAS
TOEN
IK DE
BEELDEN
OP HET
JOURNAAL
ZAG,
DACHT
IK: DAN
ZAL HET
WEL
WAAR
ZIJN'

Dat het fatale ongeluk van haar man tijdens de Volvo Ocean Race in mei 2006 wereldnieuws was, ging aan Petra van Rij – toen zwanger van hun tweede dochter – voorbij. 'Het besef dat hij nooit meer terugkomt begint langzaam in te dalen. Nog steeds word ik soms overvallen door verdriet, dan sta ik weer te kotsen. Maar het wordt wel iets minder. En ik hoop dat de intervallen ertussen langer worden.'

INTERVIEW **HILDE POSTMA** FOTOGRAFIE **BRENDA VAN LEEUWEN**

'Ik leerde Hans kennen

in september 2000 op de Hiswa, een botenbeurs. Een vriend van mij had gevraagd of ik daar gastvrouw wilde zijn. Eigenlijk had ik weinig zin, maar ik had net een autootje gekocht, waar ik nieuwe velgen op wilde zetten. Ik dacht: als ik nou even dat weekje gastvrouw speel, heb ik wel mooi die velgen. Op de eerste dag zag ik Hans al staan. Ik vond hem meteen een leuke vent, heel leuk eigenlijk. Maar ik was in die tijd niet zo bezig met de liefde. Ik was net terug van Aruba, waar ik na de Hogere Hotelschool vijf jaar had gewerkt, en ik was vooral bezig mijn leven hier weer op poten te zetten. Die eerste avond zijn we wat met het team gaan eten. Aan het einde van de week vroeg Hans mijn telefoonnummer. Een paar dagen later belde hij al: of ik meeding naar de Expo 2000 in Düsseldorf. Vanaf toen is het snel gegaan. In december van datzelfde jaar woonde ik al bij hem in Breda.'

Hij was de optimist, ik de pessimist

'Hans en ik hadden een grote liefde. We waren aan elkaar gewaagd. We vulden elkaar goed aan, privé, maar ook zakelijk. Een halfjaar nadat ik bij hem kwam wonen, vroeg Hans of ik Yacht Invest, zijn zaak voor alles wat met wedstrijdzeilen te maken heeft, wilde komen versterken. Ik werkte in die tijd als senior party manager in het Circustheater in Scheveningen, maar het op en neer reizen vond ik een crime. Dus ik voelde er wel voor. En vanaf dag één ging het eigenlijk super. Ik snapte zijn liefde voor het zeilen heel goed. Ik ben opgegroeid in Friesland en zat vroeger veel op het water. We kenden ook dezelfde mensen uit het wereldje.

Hans was de man met de ideeën, hij stroomde over van de energie, kon niet stilzitten, zat altijd vol plannen. Hij was de optimist, zag alleen maar mogelijkheden. Ik juist de pessimist – of de realist – die soms hard aanschopte tegen zijn wilde ideeën. Zo hielden we elkaar in balans. Ik was gek op hem. Hij was mijn zakenpartner, mijn beste vriendje, mijn maatje in alles. We hadden zeker tien keer per dag contact, bespraken alles. We konden heftig ruzie maken, maar onze liefde voor elkaar stond nooit ter discussie.

Hans had meegedaan aan de Whitbread Race Around The World in 1997-98 en daarmee werd hij een veelgevraagd wedstrijdzeiler. Hij was dus vaak weg en vloog de hele wereld over. Ik vond dat niet erg. Ik heb altijd goed alleen kunnen zijn en hield de boel draaiende tijdens zijn afwezigheid. Die nationale en internationale zeiltrips waren natuurlijk ook goed voor de naamsbekendheid van ons bedrijf.

Ik had het allemaal wel gedaan en gezien. Ik wilde me settelen, een nestje bouwen. Hans in eerste instantie niet. Hij werkte keihard en hij ging, als hij tijd had, graag de kroeg in. De week van carnaval, dat was zijn week, dan liet ik hem ook, dan ging hij vijf

dagen voor goud. Hij was bang dat de komst van een kind hem zou beperken in zijn vrijheid. Maar uiteindelijk kreeg ook hij de behoefte zich meer te settelen. Vooral nadat onze dochter Bobby was geboren, met wie hij helemaal gek was. Hij wilde minder vaak of voor kortere periodes naar het buitenland.'

Afscheid op Bobby's eerste verjaardag

'Het was eigenlijk niet de bedoeling dat Hans zou meedoen aan de Volvo Ocean Race 2005-06. Hij was eenendertig en volgens de voorwaarden van de sponsor daarmee een jaar te oud. Hij zat wel in de jury die de bemanning voor de ABN AMRO TWO selecteerde. Dat vond hij geweldig en stiekem hoopte hij toch aan boord te mogen. In de week voor de start vielen er twee bemanningsleden af. Toen is Hans alsnog gevraagd. We hebben er samen veel over gepraat, maar in zijn hoofd was de beslissing al genomen. Het was zijn droom om nogmaals een race rond de wereld mee te maken. Nee, ik heb hem niet tegengehouden. ►

'IK MOEST
ZOVEEL RARE
BESLISSINGEN
NEMEN.
CREMEREN
OF BEGRAVEN?
ROZENBLAADJES
OF GEMENGDE
BLAADJES? EN
WAT VOOR KLEUR
STOF MOEST
ER IN DE KIST?'

Dat zou ik nooit doen, dat zou ik nu nog niet doen. Het was toch zijn eigen beslissing. Hans heeft wel afgedwongen dat Bobby en ik tijdens alle tussenstops zouden worden ingevlogen.

De dag nadat Bobby een jaar werd, is Hans vertrokken. Haar eerste verjaardag was meteen zijn afscheidsfeest. Uiteindelijk was dat zijn definitieve afscheid van iedereen in Nederland, maar dat wisten we toen nog niet. Ik vloog met Bobby naar Spanje, naar Kaapstad, en weer later naar Melbourne, Rio de Janeiro, en Baltimore, Annapolis en New York. Tijdens iedere stop-over had Hans ongeveer een week vrij. We huurden dan een auto en maakten er een vakantie-week van.

In die weken hadden we alle tijd voor elkaar, we hebben zo intensief geleefd. Achteraf vind ik het moeilijk dat daar verder niemand bij is geweest, dat ik niemand heb om dat jaar mee te delen.

In Kaapstad raakte ik zwanger van Kit. Toen ik Hans met dat nieuws belde na zijn aankomst in Melbourne, zei hij onmiddellijk: "Je hoeft me niets te vertellen, ik weet het al. Je bent zwanger en het wordt een meisje." Dat was heel bijzonder.

Op 9 mei 2006 was ik in New York bij Hans. Die dag leerde Bobby lopen, ze was toen achttien maanden. Ik weet nog dat Hans uren achter haar aan rende. Hij was zo trots op zijn dochter. Twee dagen later, op 11 mei, voer hij opnieuw uit en op 12 mei vloog ik met Bobby naar huis. Vanaf dat moment stortte ik mij op het zeilcentrum dat we zouden gaan opzetten. Normaal keek ik vaak op de site waar ze lagen, maar daar had ik in die week helemaal geen tijd voor, ik was gewoon te druk. En ik sliep altijd met mijn mobiele telefoon naast mijn kussen, maar om de een of andere reden deed ik dat die week ook niet.

Hij riep naar boven: 'Hans is dood'

"Petra, Petra", hoorde ik roepen. Het was donderdag 18 mei, half acht 's ochtends, ik stond in de badkamer. Ik stak mijn hoofd uit het raam, maar had mijn lenzen niet in, dus ik kon niet zien wie het was. Het bleek de projectdirecteur van Team ABN AMRO te zijn. Ik vond het een raar tijdstip om op de stoep te staan en vroeg een paar keer wat hij kwam doen. Toen riep hij naar boven: "Hans is dood." Ik ben keihard gaan schreeuwen, helemaal hysterisch. De hele buurt heeft me gehoord. Ik kon het niet geloven. Ik heb mijn ouders en mijn zus gebeld. Het werd al snel ontzettend druk in ons huis. En de pers stond op de stoep, maar die werd vakkundig geweerd. Nee, ik heb zelf geen nieuws gehoord overdag. Maar ik kreeg veel telefoontjes en sms'jes van mensen die het nieuws wel op televisie hadden gezien of op de radio hadden gehoord. Ik was de hele dag apathisch. Om half acht 's avonds zette mijn vader de tv aan. Toen ik de beelden op het journaal zag, dacht ik: dan zal het wel waar zijn. Maar eigenlijk geloofde ik het nog steeds niet.

Hans' lichaam is nog vier dagen op zee geweest, ze waren ver uit de kust. En omdat er ingewikkelde regels gelden voor sterfgevallen in territoriale wateren, werd er iedere dag weer een andere beslissing genomen omtrent zijn terugkeer. Uiteindelijk is hij per helikopter van een marinefregat afgehaald en vervolgens naar Den Helder gebracht. Vanaf daar is hij naar Zestienhoven gevlogen. In

'KIT HEEFT DE EERSTE VIJF MAANDEN HÉÉL VEEL GEHUID. IK HEB ME VAAK AFGEVRAAGD OF DAT VAN DE STRESS KWAM, DIE ZE IN MIJN BUIK ONGETWIJFELD HAD MEEGEKREGEN'

vreselijk slecht weer zijn we er midden in de nacht naartoe gereden – Bobby ging ook mee. De helikopter landde in de nacht van maandag op dinsdag om twaalf uur precies. Zijn lichaam was gewikkeld in de Nederlandse vlag en bedekt met bloemenkransen. Hans' vader, zijn twee broers en mijn vader hebben Hans uit de helikopter getild en naar de hangar gedragen. Daar lag hij – opgebaard op de brancard. Zijn beide broers hebben hem geïdentificeerd. Hij zag er boven verwachting mooi uit. Het was net of-ie op een bed lag, of hij sliep. Hij was bruin en gespierd. Maar koud. Ijskoud. "Word nou wakker, word wakker! Je moet mee naar huis!" heb ik gegild. Maar hij werd niet wakker. Pas toen kon ik geloven dat hij dood was. Dat hij écht dood was.

Ik haalde Hans altijd van Schiphol als hij weer weg was geweest voor een zeilwedstrijd. Hij was inmiddels naar het Erasmus overgebracht voor autopsie en ik wilde hem zelf uit Rotterdam ophalen. Voor de laatste keer. Ik ben vanaf het ziekenhuis met de lijkwagen meegereden naar het mortuarium in Made, waar Hans' lichaam tot aan de dag van de begrafenis lag opgebaard. Daar stond ik dan, twee uur in de file met een mij onbekende chauffeur, met mijn man achter me in een kist. Ik weet niet hoe ik de tijd ben doorkomen. Het leek een horrorfilm. Dit is gewoon niet wáár, dacht ik iedere keer.

Die week stond ik op scherp. Ik moest zoveel rare beslissingen nemen. Cremeren of begraven? Rozenblaadjes of gemengde blaadjes? En wat voor kleur stof moest er in de kist? Ik wist precies hoe ik alles wilde. Ik vond dat Hans nog één keer thuis moest zijn – daar was hij sinds 16 oktober niet meer geweest. En hij had zo graag naar huis gewild, we hadden daar in New York zoveel over gesproken. Hij had weer zo vol plannen gezeten. Hij wilde bij mij en Bobby zijn. Hij wilde ook ons tweede kindje erkennen, dat was niet mogelijk geweest vanaf zee. En hij wilde aan de slag met het nieuwe zeilcentrum dat we zouden openen. De dag van de begrafenis heb ik de kist in de keuken laten zetten, de keuken die hij zelf had gemaakt en waar hij zo trots op was. Daarna is hij door zijn drie beste vrienden, zijn broers en zijn vader de kerk in gedragen.

Of ik zelf de navelstreng door wilde knippen

'De maanden erna heb ik compleet in een roes geleefd. Ik was vijf maanden zwanger en iedereen maakte zich zorgen om mij, want Bobby was twee maanden te vroeg geboren. Bovendien bleek de baby in een stuit te liggen én niet goed te groeien. Mijn ouders kwamen min of meer bij me wonen. Zij zorgden ervoor dat ik eten naar binnen duwde, en ze zorgden voor Bobby. Ik was van de wereld. Het duurde lang voordat ik weer een winkel in durfde. Na twee, drie maanden stapte ik bij de Hema naar binnen. Het was de tijd van het WK voetbal, en het eerste wat ik hoorde, was: "Wij houden van Oranje". Wat dóé ik hier? dacht ik. Ik ben Hans kwijt en de rest van de wereld maakt zich druk om voetbal. Zo oneerlijk is het leven dus. Ik ben weer naar buiten gestapt zonder iets te kopen. Ik kon het niet.

Na drie maanden gingen mijn ouders voor het eerst weer naar huis. Ik moest wennen aan alleen zijn. De dag dat de bevalling begon, was mijn zus hier. Ze heeft me naar het ziekenhuis gereden en binnen een uur na aankomst werd Kit geboren. Een meisje, zoals Hans had voorspeld. Gelukkig maar, want we hadden geen jongensnaam bedacht. Of ik zelf de navelstreng wilde doorknippen, werd ►

'MENSEN ZEGGEN: JE MOET VERDER VOOR DE KINDEREN, MAAR HOE DAT DAN PRECIES MOET, STAAT NERGENS BESCHREVEN'

'IK VERTEL DIT
VOOR ONZE
MEISJES, ZODAT
ZE LATER
KUNNEN LEZEN
HOE HET IS
GEGAAN, OVER
HET ONGELUK,
MIJN VERDRIET,
MAAR VOORAL
OVER ONZE
LIEFDE'

me gevraagd. Op dat moment voelde ik me zo alleen. Uiteindelijk heeft mijn zusje hem doorgeknipt. Ik was heel opgelucht dat Kit gezond was, maar echt blij? Nee, dat kon ik niet zijn. Mijn omgeving feliciteerde me ook niet, maar zei: sterke meisje.

De dag na de bevalling knipperden in de slaapkamer de lichten, terwijl ik Kit de borst gaf. Dat is Hans, zeiden mijn moeder en ik. Kit heeft de eerste vijf maanden héél veel gehuild. Ik heb me vaak afgevraagd of dat van de stress kwam, die ze in mijn buik ongetwijfeld had meegekregen. Ik miste Hans bij alles. Ook toen Bobby voor het eerst van de glijbaan ging. Ik was zó trots. En tegelijkertijd

stroomden de tranen over mijn wangen. Ik dacht: waarom mag Hans hier niet bij zijn? Wáárom moest ons dit overkomen? Waarom mij? Waarom onze meisjes? Ik vind het nog steeds zo ongelooflijk oneerlijk!

Na vier maanden wilde ik weer in het restaurant gaan werken waar ik eerder ook had gewerkt, om weer eens onder de mensen te zijn. Maar toen iemand klaagde dat zijn biefstuk niet goed gebakken was, dacht ik: nou en? Vind je dát erg? Weet je wát pas erg is? Nee, dat ging niet meer.'

Beetje poetsen, het graf wat aanharken

'Heel lang, als ik een auto de straat in hoorde rijden, of het hek van onze tuin hoorde dichtslaan, dacht ik: dat is Hans. Maar dat heb ik nu niet meer. Het besef dat hij echt niet meer terugkomt, is langzaam aan het indalen. Ja, ik ga vaak naar het graf, ongeveer drie keer in de week. Dan ga ik de boel daar een beetje poetsen, het graf wat aanharken. Maar vaak denk ik: wat dóe ik hier eigenlijk? Mijn ouders komen regelmatig, om te kijken hoe het gaat. En verder heb ik veel vrienden en familieleden die me steunen. Maar dit is niet het leven waarop ik had ingetekend. Gelukkig zijn en genieten, dat is nog heel moeilijk. Mensen zeggen: je moet verder voor de kinderen. Dat is ook zo, dat weet ik wel, maar hoe dat dan precies moet? Dat staat nergens beschreven.

Mijn zus had me een weekendje meegeslept naar Texel. Net op het moment dat ik dacht: nou het gaat eigenlijk best goed, stond ik weer te kotsen. Het verdriet kan me dan weer zó overvallen. Die momenten zijn heel uitputtend. Ze worden wel minder, maar ze zijn nog niet voorbij. De dagen dat ik me bij Hans in zijn graf wenste, zijn wel voorbij. Maar het verdriet en het gemis slijten niet. Daar geloof ik niet in. Ik hoop alleen dat de intervallen tussen de periodes waarmee het verdriet me overvalt, langer zullen worden.'

Yoga, massages en antidepressiva

'Dat het ongeluk van Hans wereldnieuws was, is eigenlijk langs me heengegaan. Ik keek geen tv in die tijd en las geen kranten, dat lukte me niet. Ik kon me niet concentreren. Later realiseerde ik me dat er veel is geschreven over het ongeluk. Ik kreeg van verschillende mensen krantenknipsels. Er werd gespeculeerd over de oorzaak van het ongeluk, daar had ik moeite mee. Maar

verder hebben die artikelen me wel troost geboden. Ik heb ze allemaal bewaard. Er hebben veel mensen met me meegeleefd en dat geeft steun.

Ik grijp alles aan wat me verder kan helpen. Ik wil mezelf later nooit het verwijt kunnen maken dat ik het niet heb geprobeerd. Ik ben naar een psycholoog geweest, ik heb yoga gedaan. Ik krijg iedere week een massage. En ik heb veel contact met lotgenoten. Dat doet me goed. Vooral om contact te hebben met mensen die net iets verder zijn in hun rouwverwerking. Dat geeft me perspectief: het kan dus beter worden. Sinds een aantal maanden slik ik antidepressiva. Dat helpt me, vooral om het met de kinderen iets beter aan te kunnen. En ik heb een reading van Char gekregen, terwijl ik daar sceptisch tegenover stond. Een vriend mocht een reading weggeven en hij koos mij. Ik moest die kans grijpen. Dat heeft me rust gegeven. Ik sliep voor die tijd slecht, niet alleen omdat Kit zoveel huilde, maar ook omdat ik hele nachten lag te piekeren. Ik kon niet geloven dat Hans zomaar overboord zou zijn geslagen, zoals werd gezegd en geschreven. Hij had immers een enorme bloeduitstorting in zijn hoofd. En er miste een heel zware tas met lijnen en andere spullen. Char bevestigde mijn vermoeden dat hij iets tegen zijn hoofd heeft gekregen en daardoor zijn evenwicht heeft verloren en bewusteloos is geraakt. Na die bevestiging kon ik het piekeren over het ongeluk loslaten. Dichter bij de waarheid kan ik niet komen.

Sinds april 2007 werk ik in het bedrijf van een zakenvriend van ons. Deze man is als een vader voor me. Mijn werk geeft structuur aan mijn weken. En afleiding, al lukt dat niet altijd. Hans zal altijd mijn grote liefde blijven. Zo iemand als hij vind ik nooit meer, daar ben ik van overtuigd. Maar ik wil niet mijn hele leven alleen blijven. Er is een goede vriend van Hans in mijn leven met wie ik een fijne klik heb. Aan hem heb ik veel steun. Ik weet dat Hans zou zeggen: dit is goed, ga ervoor. Maar ik heb angst om me te binden, ik ben bang om in de steek gelaten te worden. Verlatingsangst, ja, en bindingsangst tegelijk. Dus we zullen zien. Het verdriet om Hans zal niet slijten, als er ooit een ander komt, denk ik. Dat hoor ik ook van lotgenoten. Verdriet om de een en liefde voor de ander – die dingen kunnen gewoon naast elkaar bestaan.

Ik vind het belangrijk om Hans te blijven gedenken. Mede door dit verhaal. En ik vertel dit voor onze meisjes, zodat ze later kunnen lezen hoe het is gegaan. Over het ongeluk, mijn verdriet, maar vooral ook over onze liefde. Zodat ze weten waar ze uit voortkomen en hoe bijzonder hun papa was.' ■

VISAGIE RONALD HUISINGA

